Illuminati

Autor:
Data de publicació: 19-03-2021

Els Illuminati es buscaven activament cristians de bon caràcter, excloent específicament DONES així com jueus, pagans, monjos i membres d'altres societats secretes. Els candidats preferits eren rics, dòcils, disposats a aprendre i d'entre 18 i 30 anys
De masclistes n'hi ha hagut sempre, encara que als de la meva generació se'ls pugui considerar més masclistes, crec que podem distingir els masclistes de segle XX dels que no ho eren, al menys aleshores.

L'Ull de la Providència, tal com es veu al bitllet d'1 dòlar, ha estat percebut per alguns com una prova d'una conspiració que vincula els Pares Fundadors dels Estats Units amb els Illuminati. [1]: 47–49

Els Illuminati (/??lu?m??n??ti/; plural del llatí illuminatus, 'il·luminat') és un nom donat a diversos grups, tant reals com ficticis. Històricament, el nom sol referir-se als Illuminati de Baviera, una societat secreta de l'època de la Il·lustració fundada l'1 de maig de 1776 a l'Electorat de Baviera. Els objectius declarats de la societat eren oposar-se a la superstició, l'obscurantisme, la influència religiosa sobre la vida pública i els abusos del poder estatal per part dels monarques. "L'ordre del dia", escrivien en els seus estatuts generals, "és posar fi a les maquinacions dels promotors de la injustícia, controlar-les sense dominar-les." [2]

Els Illuminati—juntament amb la maçoneria i altres societats secretes—van ser prohibits per edicte de Carles Teodor, elector de Baviera, amb l'estímul de l'Església Catòlica, els anys 1784, 1785, 1787 i 1790. [3] Durant els anys següents, el grup va ser generalment vilipendiat per crítics conservadors i religiosos, que afirmaven que els Illuminati continuaven clandestins i eren responsables de la Revolució Francesa. Va atreure homes literats com Johann Wolfgang von Goethe i Johann Gottfried Herder i el duc regnant de Gotha i de Weimar. [4]

En l'ús posterior, "Illuminati" s'ha utilitzat per referir-se a diverses organitzacions que s'afirma que eren una continuació dels Illuminati bavaresos originals (tot i que aquests vincles no han estat confirmats). Aquestes organitzacions sovint han estat acusades de conspirar per controlar els afers mundials, orquestrant esdeveniments i plantant agents en governs i corporacions, per tal d'obtenir poder polític, influència i establir un Nou Ordre Mundial. Centrals en algunes de les teories conspiratives més conegudes i elaborades, els Illuminati són representats com a amagats a les ombres i movent els fils i palanques del poder. Aquesta visió dels Illuminati ha arribat a la cultura popular, apareixent en desenes de novel·les, pel·lícules, programes de televisió, còmics, videojocs i videoclips.

Història

Orígens

Adam Weishaupt (1748–1830), fundador dels IlluminatiL'òliba de Minerva posada en un llibre era un emblema utilitzat

pels Illuminati de Baviera en el seu grau "Minerval".

Adam Weishaupt (1748–1830) es va convertir en professor de Dret Canònic i filosofia pràctica a la Universitat d'Ingolstadt el 1773. Va ser l'únic professor no clerical d'una institució dirigida per jesuïtes, l'ordre del qual el papa Climent XIV havia dissolt el 1773. Els jesuïtes d'Ingolstadt, però, encara conservaven les cordes de la borsa i part del poder a la universitat, que continuaven considerant com a seu. Feien intents constants de frustrar i desacreditar el personal no clerical, especialment quan el material del curs contenia qualsevol cosa que consideraven liberal o protestant. Weishaupt es va tornar profundament anticlerical, decidit a difondre els ideals de la Il·lustració (Aufklärung) a través d'una mena de societat secreta d'individus afins. [5]

Trobant la francmaçoneria cara i poc oberta a les seves idees, va fundar la seva pròpia societat que havia de tenir un sistema de rangs o graus basat en els de la maçoneria, però amb la seva pròpia agenda. [5] El seu nom original per al nou ordre era Bund der Perfektibilisten, o Pacte de la Perfectibilitat (Perfectibilistes); Més tard la va canviar perquè sonava massa estranya. [6] L'1 de maig de 1776, Weishaupt i quatre estudiants van formar els Perfectibilistes, prenent l'òliba de Minerva com a símbol. [7][8] Els membres havien d'utilitzar àlies dins la societat. Weishaupt es va convertir en Espàrtac. [9] Els estudiants de dret Massenhausen, Bauhof, Merz i Sutor es van convertir respectivament en Ajax, Agathon, Tiberius i Erasmus Roterodamus. Posteriorment, Weishaupt va expulsar Sutor per indolència. [10][11] L'abril de 1778, l'orde es va convertir en l'Illuminatenorden, o Orde dels Illuminati, després que Weishaupt considerés seriosament el nom d'orde Bee. [12]

Massenhausen va ser inicialment el més actiu en l'expansió de la societat. De manera significativa, mentre estudiava a Munic poc després de la formació de l'orde, va reclutar Xavier von Zwack [de], un antic deixeble de Weishaupt, a l'inici de la significativa carrera administrativa de Zwack. (En aquell moment, era el responsable de la Loteria Nacional de Baviera.) L'entusiasme de Massenhausen aviat es va convertir en un punt feble als ulls de Weishaupt, sovint resultant en intents de reclutar candidats inadequats. Més endavant, la seva vida amorosa erràtica el va fer negligent, i quan Weishaupt va passar el control del grup de Munic a Zwack, va quedar clar que Massenhausen havia malversat subscripcions i interceptat correspondència entre Weishaupt i Zwack. El 1778, Massenhausen es va graduar i va ocupar un càrrec fora de Baviera, sense mostrar més interès per l'orde. En aquell moment, l'orde tenia una membresia nominal de dotze membres. [10]

Amb la sortida de Massenhausen, Zwack es va dedicar immediatament a reclutar reclutes més madurs i importants. El més valorat per Weishaupt era Hertel, un amic d'infantesa i canonge de la Frauenkirche de Munic. A finals de l'estiu de 1778, l'orde tenia 27 membres (encara comptant Massenhausen) en 5 comandaments; Munic (Atenes), Ingolstadt (Eleusis), Ravensberg (Esparta), Freysingen (Tebes) i Eichstaedt. [10]

Durant aquest període inicial, l'ordre tenia tres graus: Novici, Minerval i Minerval Il·luminat, dels quals només el grau Minerval implicava una cerimònia complicada. En aquest lloc, el candidat rebia signes secrets i una contrasenya. Un sistema d'espionatge mutu mantenia Weishaupt informat de les activitats i el caràcter de tots els seus membres, i els seus favorits esdevenien membres del consell governant, o Areòpags. Alguns novicis van poder reclutar, convertint-se en Insinuants. Es buscaven activament cristians de bon caràcter, excloent específicament jueus i pagans, així com dones, monjos i membres d'altres societats secretes. Els candidats preferits eren rics, dòcils, disposats a aprendre i d'entre 18 i 30 anys. [13][14]

Transició

Havent, amb dificultat, dissuadit alguns dels seus membres d'unir-se als maçons, Weishaupt va decidir unir-se a l'ordre més antiga per adquirir material per ampliar el seu propi ritual. Va ser admès per presentar la "Prudència" del Ritu d'Observança Estricta a principis de febrer de 1777. El seu progrés pels tres graus de la maçoneria de la "lògia blava" no li va ensenyar res dels graus superiors que volia explotar, però l'any següent un sacerdot anomenat Abat Marotti va informar Zwack que aquests secrets interiors es basaven en el coneixement de la religió antiga i de l'església primitiva. Zwack va convèncer Weishaupt que la seva pròpia ordre havia d'establir relacions amistoses amb la maçoneria i obtenir la dispensa per establir la seva pròpia lògia. En aquesta etapa (desembre de 1778), l'addició dels tres primers graus de la francmaçoneria es considerava un projecte secundari. [15]

Amb poca dificultat, es va obtenir un mandat de la Gran Lògia de Prússia anomenat la Reial York per a l'Amistat, i la nova lògia es va anomenar Teodor del Bon Consell amb la intenció d'afalagar Carles Teodor, elector de Baviera. Va ser fundada a Munic el 21 de març de 1779 i ràpidament es va omplir d'Illuminati. El primer mestre, un home anomenat Radl, va ser persuadit de tornar a casa seva a Baden i al juliol l'ordre de Weishaupt dirigia la lògia. [15]

El següent pas va ser la independència de la seva Gran Lògia. En establir relacions maçòniques amb la lògia Union de Frankfurt, afiliada a la Gran Lògia Premier d'Anglaterra, la lògia Theodore va ser reconeguda de manera independent i va poder declarar la seva independència. Com a nova cabana mare, ara podia generar cabanes pròpies. La campanya de reclutament entre els maçons de Frankfurt també va obtenir l'aliança d'Adolph Freiherr Knigge. [15]

Reforma

Adolph Knigge

Adolph Freiherr Knigge, el reclutador més efectiu dels Illuminati

Knigge va ser reclutat a finals de 1780 en una convenció del Ritu d'Observança Estricta per Costanzo Marchese di Costanzo, capità d'infanteria de l'exèrcit bavarès i també maçó. Knigge, encara als vint anys, ja havia assolit els graus més alts d'inici de la seva ordre i havia arribat amb els seus propis grans plans per a la seva reforma. Decebut que el seu pla no trobés suport, Knigge es va sentir immediatament intrigat quan Costanzo li va informar que l'ordre que volia crear ja existia. Knigge i tres dels seus amics van mostrar un gran interès per aprendre més sobre aquest ordre i Costanzo els va mostrar material relacionat amb el grau Minerval. El material docent per a aquest curs era literatura "liberal" que estava prohibida a Baviera, però era de coneixement comú als estats protestants alemanys. Els tres companys de Knigge es van desenganyar i ja no van tenir res a veure amb Costanzo, però la persistència de Knigge va ser recompensada al novembre de 1780 amb una carta de Weishaupt. Les connexions de Knigge, tant dins com fora de la maçoneria, el convertien en un recluta ideal. Knigge, per la seva banda, se sentia afalagat per l'atenció i atret pels objectius declarats de l'orde d'educació i protecció de la humanitat contra el despotisme. Weishaupt va aconseguir reconèixer i prometre donar suport a l'interès de Knigge per l'alquímia i les "ciències superiors". Knigge va respondre a Weishaupt exposant els seus plans per a la reforma de la maçoneria mentre la Observança Estricta començava a qüestionar els seus propis orígens. [16]

Weishaupt va encarregar a Knigge la tasca de reclutar abans que pogués ser admès als graus superiors de l'ordre. Knigge va acceptar, amb la condició que li permetessin triar el seu propi lloc de reclutament. Molts altres maçons van trobar atractiva la descripció de Knigge sobre el nou ordre maçònic i van ser inscrits al grau Minerval dels Illuminati. En aquell moment, Knigge semblava creure en els "Superiors Més Serens" que Weishaupt afirmava servir. La seva incapacitat per articular res sobre els graus superiors de l'ordre es tornava cada cop més vergonyosa, però en retardar qualsevol ajuda, Weishaupt li va donar una tasca extra. Amb material de Weishaupt, Knigge va produir ara fullets que detallaven les activitats dels jesuïtes prohibits, pretenent mostrar com continuaven prosperant i reclutant, especialment a Baviera. Mentrestant, la incapacitat de Knigge per donar als seus reclutes una resposta satisfactòria a preguntes sobre els graus superiors feia insostenible la seva posició i va escriure a Weishaupt en aquest sentit. El gener de 1781, davant la perspectiva de perdre Knigge i els seus reclutes maçònics, Weishaupt finalment va confessar que els seus superiors i la suposada antiguitat de l'orde eren ficcions i que els graus superiors encara no s'havien escrit. [16]

Si Knigge esperava aprendre els secrets profunds promesos de la maçoneria en els graus més alts dels Illuminati, va ser sorprenentment tranquil davant la revelació de Weishaupt. Weishaupt va prometre a Knigge llibertat total per crear els graus superiors i també li va prometre enviar-li les seves pròpies notes. Per la seva banda, Knigge va agrair l'oportunitat d'utilitzar l'ordre com a vehicle per a les seves pròpies idees. El seu nou enfocament, afirmava, faria que els Illuminati fossin més atractius per als possibles membres dels principats protestants d'Alemanya. El novembre de 1781, l'Areòpag va avançar Knigge amb 50 florins per viatjar a Baviera, cosa que va fer passant per Suàbia i Francònia, coneixent i gaudint de l'hospitalitat d'altres Il·luminats durant el seu viatge. [17]

Problemes interns

L'ordre havia desenvolupat ara divisions internes profundes. El juliol de 1780, el comandament d'Eichstaedt havia format una província autònoma i s'estava creant una escissió entre Weishaupt i l'Areopagus, que el trobaven tossut, dictatorial i inconsistent. Knigge encaixava fàcilment en el paper de pacificador. [17]

En converses amb l'Areopagus i Weishaupt, Knigge va identificar dues àrees problemàtiques. L'èmfasi de Weishaupt en el reclutament d'estudiants universitaris feia que els càrrecs superiors de l'ordre sovint haguessin de ser ocupats per

joves amb poca experiència pràctica. En segon lloc, l'ètica antijesuïta de l'orde en els seus inicis s'havia convertit en un sentiment general antireligiós, que Knigge sabia que seria un problema per reclutar els francmaçons més veterans que ara l'orde volia atreure. Knigge sentia intensament la presa asfixiant del catolicisme conservador a Baviera i entenia els sentiments antireligiosos que això produïa en els Illuminati liberals, però també veia la impressió negativa que aquests mateixos sentiments generarien als estats protestants, inhibint l'expansió de l'ordre a la gran Alemanya. Tant l'Areòpag com en Weishaupt se sentien impotents per fer res menys que donar llibertat en Knigge. Tenia els contactes dins i fora de la Maçoneria que necessitaven i tenia l'habilitat, com a ritualista, per construir l'estructura gradal projectada, on s'havien aturat a l'Illuminatus Minor, amb només el grau Minerval a sota i els esbossos més simples de graus superiors. Les úniques restriccions imposades eren la necessitat de parlar dels secrets interns de les notes més altes i la necessitat de presentar les noves notes per a l'aprovació. [17]

Mentrestant, el pla per propagar l'Il·luminisme com una branca legítima de la maçoneria s'havia estancat. Tot i que la Lògia Theodore ara estava sota el seu control, un capítol de "Mestres Elegits" adscrit a ella només tenia un membre de l'ordre i encara tenia una superioritat constitucional sobre la lògia d'oficis controlada pels Illuminati. El capítol seria difícil de convèncer perquè es sotmetés a l'Areòpag i va formar una barrera molt real perquè la Lògia Theodore es convertís en la primera lògia mare d'una nova maçoneria il·luminada. Es va signar un tractat d'aliança entre l'ordre i el capítol i, a finals de gener de 1781, s'havien creat quatre lògies filles, però la independència no estava a l'agenda del capítol. [17]

Costanza va escriure a la Royal York assenyalant la discrepància entre les tarifes enviades a la seva nova Gran Lògia i el servei que havien rebut a canvi. El Royal York, sense voler perdre els ingressos, va oferir conferir els secrets "superiors" de la maçoneria a un representant que els seus germans de Munic enviarien a Berlín. Costanza va salpar cap a Prússia el 4 d'abril de 1780, amb instruccions de negociar una reducció dels honoraris de Teodor mentre hi fos. Pel camí, va aconseguir discutir amb un francès sobre una dona amb qui compartien carruatge. El francès va enviar un missatge avançat al rei, algun temps abans d'arribar a Berlín, denunciant Costanza com a espia. Només va ser alliberat de la presó amb l'ajuda del Gran Mestre de Royal York i expulsat de Prússia sense haver aconseguit res. [17]

Nou sistema

El pla inicial de Knigge per obtenir una constitució de Londres, van adonar-se, hauria estat dur a terme pel capítol. Fins que no poguessin prendre altres lògies maçòniques que el seu capítol no podia controlar, per ara es conformaven a reescriure els tres graus per a les lògies que administraven. [17]

El 20 de gener de 1782, Knigge va tabular el seu nou sistema de graus per a l'ordre. Aquests es van organitzar en tres classes:

Classe I – La guarderia, formada pel Noviciat, el Minerval i l'Illuminatus minor.
Classe II – Els graus masònics. Els tres graus de la "lògia blava" d'Aprenent, Company i Mestre es van separar dels graus superiors "escocesos" de Novici Escocès i Cavaller Escocès.
Classe III – Els misteris. Els misteris menors eren els graus de Sacerdot i Príncep, seguits pels misteris més grans en els graus de Mag i Rei. És poc probable que els rituals dels misteris més grans s'haguessin escrit mai. [17][18]

Intents d'expansió

El reclutament de Knigge des de la maçoneria alemanya estava lluny de ser aleatori. Va atacar els mestres i guardians, els homes que dirigien les lògies, i sovint podia posar tota la lògia a disposició dels Illuminati. A Aquisgrà, el baró de Witte, mestre de la lògia de Constancy, va fer que tots els membres s'unissin a l'orde. D'aquesta manera, l'ordre es va expandir ràpidament al centre i sud d'Alemanya i va obtenir una base a Àustria. Entrant a la primavera de 1782, el grapat d'estudiants que havien iniciat l'ordre havia crescut fins a uns 300 membres, només 20 dels nous reclutes eren estudiants. [19]

A Munic, la primera meitat de 1782 va veure grans canvis en el govern de la lògia Theodore. Al febrer, Weishaupt va oferir dividir la lògia, amb els Illuminati seguint el seu propi camí i el capítol prenent els tradicionalistes restants a la seva pròpia continuació de Theodore. En aquest moment, el capítol va capitular inesperadament i els Illuminati van tenir el control total de la lògia i el capítol. Al juny, tant la lògia com el capítol van enviar cartes trencant relacions amb Royal York, citant la seva pròpia fidelitat en pagar el seu reconeixement i la manca d'instrucció de Royal York per als graus

superiors. També es van citar la seva negligència envers Costanza, la manca de defensa-lo d'acusacions malicioses ni d'impedir la seva expulsió de Prússia. No havien fet cap esforç per proporcionar a Costanza els secrets promesos i els picapedres de Munic sospitaven ara que els seus germans a Berlín depenien dels místicos graus superiors francesos que intentaven evitar. La lògia Theodore ara era independent. [19]

El Ritu d'Observança Estricta es trobava ara en un estat crític. El seu líder nominal era el príncep Carl de Södermanland (més tard Carles XIII de Suècia), sospitós obertament d'intentar absorbir el ritu al Ritu Suec, que ja controlava. Les lògies alemanyes buscaven el lideratge del duc Ferran de Brunswick-Wolfenbüttel. La sospita es va convertir en menyspreu obert quan es va descobrir que Carl considerava l'hereu Stuart al tron britànic com el veritable Gran Mestre i que les lògies de l'Observança Estricta gairebé ignoraven el seu Gran Mestre. Aquest atzucac va conduir al convent de Wilhelmsbad. [19]

Convent de Wilhelmsbad

Castell "en ruïnes" construït pel príncep Carles de Hesse-Kassel al parc de Wilhelmsbad, lloc de l'últim convent de l'Observança Estricta

Retardada des del 15 d'octubre de 1781, l'última convenció de l'Observança Estricta es va inaugurar finalment el 16 de juliol de 1782 a la ciutat balneari de Wilhelmsbad, als afores de (ara part de) Hanau. Aparentment una discussió sobre el futur de l'orde, els 35 delegats sabien que l'Observança Estricta en la seva forma actual estava condemnada, i que el convent de Wilhelmsbad seria una lluita per les peces entre els místics alemanys, sota el duc Ferran de Brunswick-Wolfenbüttel i el seu amfitrió, el príncep Carles de Hesse-Kassel, i els martinistes, sota Jean-Baptiste Willermoz. Les úniques veus dissidents als graus superiors místicos eren Johann Joachim Christoph Bode, horroritzat pel martinisme, però les alternatives proposades del qual encara no s'havien format, i Franz Dietrich von Ditfurth, un jutge de Wetzlar i mestre de la lògia de Josep dels Tres Cascos allà, que ja era membre dels Illuminati. Ditfurth va fer campanya públicament per un retorn als tres graus bàsics de la maçoneria, que era el resultat menys probable de la convenció. Els místics ja tenien plans coherents per substituir els graus superiors. [19]

La manca d'una alternativa coherent a les dues corrents del misticisme va permetre als Illuminati presentar-se com una opció creïble. Ditfurth, impulsat i assistit per Knigge, que ara tenia plena autoritat per actuar en nom de l'ordre, es va convertir en el seu portaveu. El pla original de Knigge de proposar una aliança entre les dues ordres va ser rebutjat per Weishaupt, que no veia cap sentit en una aliança amb una ordre moribunda. El seu nou pla era reclutar els maçons oposats al grau superior "templari" de l'Observança Estricta. [19]

Al convent, Ditfurth va bloquejar els intents de Willermoz i Hesse d'introduir els seus propis graus superiors insistint que es revelessin tots els detalls d'aquests graus als delegats. La frustració dels místics alemanys els va portar a inscriure el comte Kollowrat als Illuminati amb la intenció d'una afiliació posterior. L'agenda de Ditfurth era substituir tots els graus superiors per un únic quart grau, sense pretensions de revelacions maçòniques. En no trobar suport per al seu pla, va abandonar el convent prematurament, escrivint a l'Areòpag que no esperava res de bo de l'assemblea. [19]

En un intent de satisfer tothom, el convent de Wilhelmsbad va aconseguir poc èxit. Van renunciar als orígens templers del seu ritual, tot mantenint els títols, ornaments i estructura administrativa templers. Carles de Hesse i Ferran de Brunswick van continuar al capdavant de l'orde, però en la pràctica les lògies eren gairebé independents. Els alemanys també van adoptar el nom de l'orde francesa de Willermoz, els Chevaliers bienfaisants de la Cité sainte (Bons Cavallers de la Ciutat Santa), i es va importar part del misticisme martinista als tres primers graus, que ara eren els únics graus essencials de la francmaçoneria. De manera crucial, ara es permetia a les lògies individuals de l'orde fraternitzar amb lògies d'altres sistemes. El nou "Grau Escocès" introduït amb el ritual de Lió de Willermoz no era obligatori, cada província i prefectura era lliure de decidir què, si és que passava, passava després dels tres graus d'ofici. Finalment, per demostrar que s'havia aconseguit alguna cosa, el convent va regular àmpliament l'etiqueta, els títols i una nova numeració per a les províncies. [19]

Conseqüències de Wilhelmsbad

El que realment va aconseguir el Convent de Wilhelmsbad va ser la fi de l'Observança Estricta. Va renunciar al seu propi mite d'origen, juntament amb els graus superiors que lligaven els seus membres més alts i influents. Va abolir el control estricte que havia mantingut l'ordre unit i alienat molts alemanys que desconfiaven del martinisme. Bode, repel·lit

pel martinisme, va iniciar immediatament negociacions amb Knigge i finalment es va unir als Illuminati el gener de 1783. Carles de Hesse s'hi va unir el mes següent. [19]

Els primers intents de Knigge d'aliar-se amb les Grans Lògies alemanyes intactes van fracassar, però Weishaupt va persistir. Va proposar una nova federació on totes les lògies alemanyes practiquen un sistema acordat i unificat en els tres graus essencials de la maçoneria i es deixarien a la seva sort per decidir quin, si n'hi havia, sistema de graus superiors volien seguir. Aquesta seria una federació de Grans Lògies i els membres serien lliures de visitar qualsevol de les lògies "blaves", en qualsevol jurisdicció. Tots els mestres de la lògia serien elegits i no es pagarien cap quota a cap autoritat central. Els grups de lògies estarien subjectes a una "Direcció Escocesa", composta per membres delegats per lògies, per auditar les finances, resoldre disputes i autoritzar noves lògies. Aquestes, al seu torn, elegirien Direccions Provincials, que escollirien inspectors, que elegirien el director nacional. Aquest sistema corregiria el desequilibri actual a la maçoneria alemanya, on els ideals masònics d'igualtat només es mantenien en els tres graus "simbòlics" inferiors. Els diversos sistemes de graus superiors estaven dominats per l'elit que es podia permetre investigacions en alquímia i misticisme. Per a Weishaupt i Knigge, la federació proposada també era un vehicle per propagar l'il·luminisme a tota la francmaçoneria alemanya. La seva intenció era utilitzar la seva nova federació, amb èmfasi en els graus fonamentals, per eliminar tota lleialtat a l'Observança Estricta, permetent que el sistema "eclèctic" dels Illuminati el substituís. [19]

La circular que anunciava la nova federació exposava els defectes de la maçoneria alemanya, que sovint s'admetia homes inadequats i amb diners per la seva riquesa, que la corrupció de la societat civil havia infectat les lògies. Després d'haver advocat per la desregulació dels graus superiors de les lògies alemanyes, els Illuminati van anunciar ara els seus propis, procedents dels seus "Superiors desconeguts". La Lògia Theodore, recentment independent de Royal York, es va establir com una Gran Lògia provincial. Knigge, en una carta a totes les lògies reials de York, va acusar ara aquella Gran Lògia de decadència. La seva maçoneria suposadament havia estat corrompuda pels jesuïtes. L'Observança Estricta va ser ara atacada com una creació dels Estuard, desproveïda de tota virtut moral. El ritu de Zinnendorf de la Gran Lògia dels Maçons d'Alemanya era sospitós perquè el seu autor estava aliat amb els suecs. Aquest atac directe va tenir l'efecte contrari al que pretenia Weishaupt, ofendre molts dels seus lectors. La Gran Lògia del Gran Orient de Varsòvia, que controlava la maçoneria a Polònia i Lituània, estava encantada de participar en la federació només fins als tres primers graus. La seva insistència en la independència els havia mantingut fora de l'Observança Estricta i ara els impediria lluir els Illuminati, el pla dels quals d'annexionar la maçoneria es basava en els seus propis graus superiors. A finals de gener de 1783, el contingent masònic dels Il·luminats tenia set lògies. [19]

No només va ser l'atractiu torp dels Illuminati el que va deixar la federació amb pocs membres. La Lògia Theodore es va formar recentment i no va imposar el respecte de les lògies més antigues. Sobretot, els francmaçons més propensos a sentir-se atrets per la federació veien els Illuminati com un aliat contra els místics i els martinistes, però valoraven massa la seva pròpia llibertat per quedar atrapats en una altra organització restrictiva. Fins i tot Ditfurth, el suposat representant dels Illuminati a Wilhelmsbad, havia seguit la seva pròpia agenda al convent. [19]

Les lògies no místiques de Frankfurt van crear una "Aliança Eclèctica", que era gairebé indistingible en constitució i objectius de la federació dels Illuminati. Lluny de veure-ho com una amenaça, després d'algunes discussions, les lògies Illuminati es van unir a la nova aliança. Tres Illuminati formaven ara part del comitè encarregat d'escriure els nous estatuts masònics. A part d'enfortir les relacions entre les seves tres lògies, els Illuminati semblen no haver obtingut cap avantatge d'aquesta maniobra. Ditfurth, havent trobat una organització maçònica que treballava per les seves pròpies ambicions per a la maçoneria, va mostrar poc interès pels Illuminati després de la seva adhesió a l'Aliança Eclèctica. En realitat, la creació de l'Aliança Eclèctica havia minat tots els plans subtils dels Illuminati per difondre la seva pròpia doctrina a través de la maçoneria. [19]

Zenit

Tot i que les seves esperances de reclutament massiu a través de la maçoneria havien estat frustrades, els Illuminati van continuar reclutant bé a nivell individual. A Baviera, la successió de Carles Teodor va conduir inicialment a una liberalització d'actituds i lleis, però el clergat i els cortesans, protegint el seu propi poder i privilegi, van persuadir el monarca feble de voluntat perquè revertís les seves reformes i la repressió del pensament liberal a Baviera va tornar. Aquesta reversió va provocar un ressentiment general envers el monarca i l'església entre les classes educades, que proporcionaven un terreny perfecte de reclutament per als Illuminati. Diversos maçons de la lògia Prudence, descontents amb els ritus martinistes dels Chevaliers Bienfaisants, es van unir a la lògia Theodore, que es va establir en una mansió amb jardins que contenia la seva biblioteca de literatura liberal. [20]

Els cercles dels Illuminati a la resta d'Alemanya es van expandir. Tot i que alguns només van tenir guanys modestos, el

cercle a Magúncia gairebé es va duplicar de 31 a 61 membres. La reacció al catolicisme estatal va portar a avenços a Àustria i es van establir posicions a Varsòvia, Pressburg (Bratislava), Tirol, Milà i Suïssa. [20]

El nombre total de membres verificables a finals de 1784 era d'uns 650. Weishaupt i Hertel més tard van reclamar una xifra de 2.500. La xifra més alta s'explica en gran part per la inclusió de membres de lògies maçòniques que els Illuminati afirmaven controlar, però és probable que els noms de tots els Illuminati no siguin coneguts i la xifra real sigui d'uns 1.300. [21] La importància de l'orde residia en el seu èxit en el reclutament de les classes professionals, eclesiàstics, acadèmics, metges i advocats, i en l'adquisició més recent de poderosos benefactors. Karl August, gran duc de Saxònia-Weimar-Eisenach, Ernest II, duc de Saxònia-Gotha-Altenburg amb el seu germà i posterior successor August, Karl Theodor Anton Maria von Dalberg, governador d'Erfurt, duc Ferran de Brunswick-Wolfenbüttel (ja esmentat), el seu principal ajudant en afers maçònics, Johann Friedrich von Schwarz i el comte Metternich de Coblença tots estaven inscrits. A Viena, també s'hi van unir el comte Brigido, governador de Galícia, el comte Leopold Kolowrat, canceller de Bohèmia amb el seu vicecanceller el baró Kressel, el comte Pálffy von Erdöd, canceller d'Hongria, el comte Banffy, governador i gran mestre provincial de Transsilvània, el comte Stadion, ambaixador a Londres, i el baró von Swieten, ministre d'educació pública. [20]

Hi va haver fracassos notables. Johann Kaspar Lavater, el poeta i teòleg suís, va rebutjar Knigge. No creia que els objectius humanitaris i racionalistes de l'ordre fossin assolibles per mitjans secrets. A més, creia que l'impuls d'una societat per formar membres acabaria submergint els seus ideals fundacionals. Christoph Friedrich Nicolai, l'escriptor i llibreter berlinès, es va desil·lusionar després d'incorporar-s'hi. Va trobar els seus objectius quimèrics i pensava que l'ús de mètodes jesuïtes per aconseguir-los era perillós. Va romandre a l'ordre, però no va participar en el reclutament. [20]

Conflicte amb els rosacreus

A qualsevol preu, Weishaupt volia mantenir en secret l'existència de l'orde davant dels rosacreus, que ja tenien una presència considerable a la maçoneria alemanya. [cal citació] Tot i ser clarament protestants, els rosacreus no eren gens anticlericals, pro-monàrquics i defensaven opinions clarament contradictòries amb la visió dels Illuminati d'un estat racionalista dirigit per filòsofs i científics. Els rosacreus no dubtaven a promoure el seu propi misticisme amb sessions d'espiritisme. [cal citació] Un conflicte es va fer inevitable a mesura que l'existència dels Illuminati es feia més evident, i a mesura que rosacreus i místics prominents amb simpaties rosacreus eren reclutats per Knigge i altres ajudants. Kolowrat ja era un rosacreu d'alt rang i el místic príncep Carles de Hesse-Kassel tenia una opinió molt baixa dels graus superiors racionalistes dels Illuminati. [20]

Monika Neugebauer-Wölk afirma que els Illuminati van cultivar no només el racionalisme de la Il·lustració, sinó també la teosofia cristiana i el gnosticisme, i que no eren hostils als manifestos rosacreus originals, que consideraven els precursors de la Il·lustració. [22] Afirma que els Illuminati es podrien entendre com una altra utopia francmaçònica o rosacreu. [22]

Els rosacreus prussians, sota el comandament de Johann Christoph von Wöllner, van iniciar un atac sostingut contra els Illuminati. [cal citació] Wöllner tenia una sala especialment dissenyada on convencia els possibles mecenes de l'eficàcia de la "màgia" rosacreu, i la seva ordre havia adquirit el control efectiu dels "Tres Globus" i les seves lògies annexes. A través d'aquest portaveu, els Illuminati van ser acusats d'ateisme i tendències revolucionàries. [cal citació] L'abril de 1783, Frederic el Gran va informar Carles de Hessen que les lògies de Berlín tenien documents pertanyents als Minervals o Illuminati que contenien material espantós i li va preguntar si n'havia sentit a parlar. Tots els maçons de Berlín van ser ara advertits contra l'ordre, que ara era acusat de socinianisme i d'utilitzar els escrits liberals de Voltaire i d'altres, juntament amb la tolerància de la maçoneria, per minar tota religió. El novembre de 1783, els Tres Globus van descriure els Illuminati com una secta maçònica que buscava minar el cristianisme i convertir la maçoneria en un sistema polític. La seva última anatema, al novembre de 1784, es va negar a reconèixer cap Illuminati com a maçons. [20]

A Àustria, els Illuminati van ser acusats de pamflets antireligiosos que havien aparegut recentment. Els rosacreus van espiar Joseph von Sonnenfels i altres sospitosos d'Illuminati, i la seva campanya de denúncies dins la maçoneria va tancar completament el reclutament dels Illuminati al Tirol. [20][cal millor font]

Els Illuminati bavaresos, l'existència dels quals ja era coneguda pels rosacreus per un informador,[cal citació] van ser traïts a més per Ferdinand Maria Baader, un areopagita que ara s'unia als rosacreus. Poc després de la seva admissió, es va fer saber als seus superiors que era un dels Illuminati i li van informar que no podia ser membre de totes dues organitzacions. La seva carta de renúncia afirmava que els rosacreus no posseïen coneixements secrets, i ignorava els veritablement Il·luminats, identificant específicament la Lògia Theodore com una Lògia Illuminati. [20]

Dissidència interna

A mesura que els Illuminati van abraçar la maçoneria i es van expandir fora de Baviera, el consell dels areopagites va ser substituït per un ineficaç "Consell de Provincials". Els areopagites, però, van continuar sent veus poderoses dins l'Orde i van començar a discutir amb Weishaupt tan bon punt Knigge va marxar de Munic. Weishaupt va respondre difamant en privat els seus enemics percebuts en cartes als seus amics percebuts. [20]

Més seriosament, Weishaupt va aconseguir alienar Knigge. Weishaupt havia cedit un poder considerable a Knigge per designar-lo per escriure el ritual, poder que ara volia recuperar. Knigge havia elevat l'Orde d'un petit club anticlerical a una gran organització i sentia que la seva tasca estava poc reconeguda. L'anticlericalisme continuat de Weishaupt xocava amb el misticisme de Knigge, i el reclutament de maçons amb inclinacions místicas era causa de fricció amb Weishaupt i altres Illuminati veterans, com Ditfurth. La situació va arribar al límit pel grau de sacerdot. El consens entre molts dels Illuminati era que el ritual era florit i mal concebut, i la regalia pueril i cara. Alguns es van negar a utilitzar-lo, altres el van editar. Weishaupt va exigir que Knigge reescrivís el ritual. Knigge va assenyalar que ja circulava, amb la benedicció de Weishaupt, com a antic. Això va caure en sac trencat. Weishaupt ara afirmava davant d'altres Illuminati que el ritual dels sacerdots era defectuós perquè Knigge l'havia inventat. Ofès, Knigge ara amenaçava de dir al món quant del ritual dels Illuminati s'havia inventat. L'intent de Knigge de crear una convenció dels Areopagites va resultar infructuós, ja que la majoria confiaven encara menys en ell que en Weishaupt. El juliol de 1784 Knigge va abandonar l'ordre per acord, segons el qual va retornar tots els papers rellevants, i Weishaupt va publicar una retractació de totes les calúmnies contra ell. [20] En forçar Knigge a marxar, Weishaupt va privar l'ordre del seu millor teòric, reclutador i apologeta. [18]

Declivi

El declivi final dels Il·luminats va ser provocat per les indiscrecions dels seus propis minervals a Baviera, i especialment a Munic. Malgrat els esforços dels seus superiors per frenar el discurs fluix, les fanfarronades políticament perilloses de poder i les crítiques a la monarquia van fer que l'existència de l'ordre "secreta" esdevingués de coneixement comú, juntament amb els noms de molts membres importants. La presència d'Illuminati en posicions de poder ara generava certa inquietud pública. Hi havia Illuminati en molts òrgans municipals i estatals. Malgrat el seu nombre reduït, es van afirmar que l'èxit en una disputa legal depenia de la legitimació del litigant amb l'ordre. Els Illuminati van ser culpats per diverses publicacions antireligioses que aleshores apareixien a Baviera. Gran part d'aquestes crítiques provenien de venjança i gelosia, però és evident que molts funcionaris de la cort Illuminati van donar un tracte preferent als seus germans. A Baviera, l'energia dels seus dos membres del Consell Eclesiàstic va fer que un d'ells fos elegit tresorer. La seva oposició als jesuïtes va provocar que l'orde prohibit perdés càrrecs acadèmics i eclesiàstics clau. A Ingolstadt, els caps de departament jesuïtes van ser substituïts pels Illuminati. [23]

Alarmat, Charles Theodore i el seu govern van prohibir totes les societats secretes, inclosos els Illuminati. [24] Un edicte governamental datat el 2 de març de 1785 "sembla haver estat un cop de gràssil per als Illuminati a Baviera". Weishaupt havia fugit i documents i correspondència interna, confiscats el 1786 i 1787, van ser posteriorment publicats pel govern el 1787. [25]

Barruel i Robison

Entre 1797 i 1798, les Memòries Il·lustrant la Història del Jacobinisme d'Augustin Barruel i les Proves d'una conspiració de John Robison van fer pública la teoria que els Illuminati havien sobreviscut i representaven una conspiració internacional en curs. Això incloïa l'afirmació que estava darrere de la Revolució Francesa. Ambdós llibres van resultar molt populars, provocant reimpressions i paràfrasis per part d'altres. [26] Un exemple clar d'això és Proofs of the Real Existence, and Dangerous Tendency, Of Illuminism del reverend Seth Payson, publicat el 1802. [27] Algunes de les

reaccions a això van ser crítiques, per exemple Sobre la influència atribuïda als filòsofs, francmasons i als Illuminati sobre la Revolució de França de Jean-Joseph Mounier. [28][29]

Barruel, un jesuïta exiliat de França,[30] utilitzant algunes idees preses de John Robison, va difondre una teoria conspirativa segons la qual jueus, maçons i il·luminats volen enderrocar totes les monarquies més el Vaticà, per establir una República Mundial. [31] Però Barruel no acusava tots els maçons, i es considerava maçó. [32] Barruel va acusar els Cavallers Templers que havien sobreviscut en secret i que havien infiltrat la maçoneria per destruir el cristianisme. [30]

La idea original de Barruel era representar els jueus com a implicats en una conspiració global, una força motriu de la història mundial (fins aleshores, el consens general era que els jueus són massa impotents per fer-ho). [33] Més tard, Barruel es va abstenir de tornar a publicar el seu llibre "per por que això conduís a una massacre dels jueus." [34]

Les obres de Robison i Barruel van arribar als Estats Units i arreu de Nova Anglaterra. El reverend Jedidiah Morse, ministre congregacional ortodox i geògraf, va ser un dels que van pronunciar sermons contra els Illuminati. De fet, un dels primers relats dels Illuminati publicats als Estats Units va ser el sermó del Dia de Dejuni de Morse del 9 de maig de 1798. Morse havia estat alertat de la publicació a Europa de Proofs of a Conspiracy de Robison per una carta del reverend John Erskine d'Edimburg, i va llegir Proofs poc després que les còpies publicades a Europa arribessin per vaixell al març d'aquell any. Altres escriptors anti-Illuminati, com Timothy Dwight, aviat van seguir la seva condemna del grup imaginari de conspiradors. [35]

Els sermons impresos eren seguits per articles de premsa, que van influir en el discurs polític partidista que conduïa a les eleccions presidencials dels EUA de 1800. [36] El pànic posterior també va contribuir al desenvolupament de la literatura gòtica als Estats Units. Almenys dues novel·les d'aquell període fan referència a la crisi: Ormond; o, El testimoni secret (1799) i Julia, i el baró il·luminat (1800). [37] Alguns estudiosos, a més, han relacionat el pànic per la suposada conspiració dels Illuminati amb les pors sobre la immigració des del Carib i possibles rebel·lions d'esclaus. [35] La preocupació va decaure a la primera dècada del segle XIX, tot i que de tant en tant va reviure en el moviment antimasònic dels anys 1820 i 30.[5]

Illuminati moderns

Diversos ordres fraternals recents i actuals afirmen descendir dels Illuminati bavaresos originals i utilitzen obertament el nom "Illuminati". Alguns d'aquests grups utilitzen una variació del nom "L'Ordre dels Illuminati" en el nom de les seves pròpies organitzacions,[38] mentre que d'altres, com Ordo Templi Orientis, tenen Epopt o Pontífex Perfecte dels Illuminati com a grau dins de l'estructura de graus de la seva organització. Tanmateix, no hi ha proves que aquests grups actuals tinguin cap connexió real amb l'ordre històric. No han acumulat poder polític ni influència significativa i la majoria, en lloc d'intentar mantenir-se en secret, promouen vincles no fonamentats amb els Illuminati bavaresos com a mitjà per atraure membres. [24]

Alguns investigadors moderns argumenten que, tot i que aquests grups contemporanis manquen de continuïtat històrica amb els Illuminati bavaresos, sovint prenen selectivament elements de la seva estructura i simbolisme documentats. [24]

Llegat

Article principal: Teoria conspirativa del Nou Ordre Mundial § Illuminati

Article principal: Els Il·luminats a la cultura popular

L'ull de la Providència

Els Illuminati originals no van sobreviure a la supressió a Baviera. Les seves altres entremaliadures i conspiracions en l'obra de Barruel i Robison s'han de considerar com una invenció dels escriptors. [5] Malgrat això, moltes teories conspiratives modernes proposen que els esdeveniments mundials estan sent controlats i manipulats per una societat

secreta que es fa dir els Illuminati. [39] Alguns dels esdeveniments històrics que els teòrics de la conspiració afirmen erròniament que van ser orquestrats pels Illuminati inclouen la Revolució Francesa, les eleccions presidencials dels Estats Units de 1800,[40] i l'assassinat de John F. Kennedy. [41]

Vegeu també

Llista de membres dels Illuminati
Esoterisme a Alemanya i Àustria

Referències

Issitt, Micah; Main, Carlyn (2014). Religió oculta: Els grans misteris i símbols de les creences religioses del món. ABC-CLIO. ISBN 978-1-61069-478-0.
Richard van Dülmen [de], La Societat de la Il·lustració (Polity Press 1992) p. 110.
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, pp. 453, 468–469, 507–508, 614–615.
Schüttler, Hermann (1991). Die Mitglieder des Illuminatenordens, 1776–1787/93 (en alemany). Munic: Ars Una. pp. 48–49, 62–63, 71, 82. ISBN 978-3-89391-018-2.
Vernon Stauffer, New England and the Bavarian Illuminati, Columbia University Press, 1918, Capítol 3 The European Illuminati, Gran Lògia de la Colúmbia Britànica i Yukon, consultat el 14 de novembre de 2015
Weishaupt, Adam (1790). Pythagoras oder Betrachtungen über die geheime Welt- und Regierungskunst. Frankfurt i Leipzig: Frankfurt; Leipzig. p. 670.
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 1, Capítol 1, pp. 15–29
Manfred Agethen, Geheimbund und Utopie. Illuminaten, Freimaurer und deutsche Spätaufklärung, Oldenbourg, Munic, 1987, p. 150.
La següent consulta dinàmica de FactGrid ofereix una imatge de la selecció d'"Ordensnamen", normalment presa de la història. Cronologia dels noms utilitzats pels Illuminati
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 1, Capítol 2, pp. 30–45
Terry Melanson, Perfectibilistes: L'Orde Bavaresa dels Illuminati del segle XVIII, Trine Day, 2009, pp. 361, 364, 428
Ed Josef Wäges i Reinhard Markner, trad. Jeva Singh-Anand, The Secret School of Wisdom, Lewis Masonic 2015, pp. 15–16
Ellic Howe, Illuminati, Man, Myth and Magic (obra parcial), Purnell, 1970, vol. 4, pp. 1402–04
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 1, Capítol 3, pp. 45–72.
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 3 Capítol 1, pp. 193–201
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 3, Capítol 2, pp. 202–26
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 3 Capítol 3, pp. 227–50
K. M. Hataley, A la recerca dels Illuminati, Journal of the Western Mystery Tradition, núm. 23, Vol. 3. Equinocci de Tardor 2012
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 4 Capítol 1, pp. 343–88
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 4 Capítol 2, pp. 389–429
Consulteu la llista dinàmica FactGrid per a les referències individuals i atribucions de la font de cada cas.
Neugebauer-Wölk, Monika (2005). "Illuminaten". En Hanegraaff, Wouter J.; Faivre, Antoine; Broek, Roelof van den; Brach, Jean-Pierre (eds.). Diccionari de Gnosi i Esoterisme Occidental: I. Brill. pp. 590–597. ISBN 978-90-04-14187-2.
René le Forestier, Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande, París, 1914, Llibre 4, Capítol 3, pp. 430–96

McKeown, Trevor W. (16 de febrer de 2009). "Una introducció bavaresa dels Illuminati". Gran Lògia de la Colúmbia Britànica i Yukon A.F. & A.M. Arxivat de l'original l'1 de gener de 2011. Recuperat el 27 de gener de 2011.
Roberts, J.M. (1974). La mitologia de les societats secretes. NY: Charles Scribner's Sons. pp. 128–29. ISBN 978-0-684-12904-4.
Simpson, David (1993). Romanticisme, nacionalisme i la revolta contra la teoria. University of Chicago Press. p. 88. ISBN 978-0-226-75945-6..
Payson, Seth (1802). Proves de l'existència real, i de la tendència perillosa, de l'il·luminisme. Charlestown: Samuel Etheridge. Recuperat el 27 de gener de 2011.
Tise, Larry (1998). La contrarevolució americana: una retirada de la llibertat, 1783–1800. Llibres Stackpole. pp. 351–53. ISBN 978-0-8117-0100-6.
Jefferson, Thomas (17 de novembre de 1802). "'Darrerament s'ha escrit un llibre per DuMousnier...'" (PDF). Carta a Nicolas Gouin Dufief. Recuperat el 26 d'octubre de 2013.
Pelt, Robert Jan van (2014). "Francmaçoneria i judaisme". A Bogdan, Henrik; Snoek, Jan A.M. (eds.). Manual de la Maçoneria. Manuals Brill sobre Religió Contemporània. Genial. p. 197. ISBN 978-90-04-27312-2. Recuperat el 12 d'agost de 2024.
Snoek, Jan A.M.; Bogdan, Henrik (2014). "La història de la maçoneria: una visió general". A Bogdan, Henrik; Snoek, Jan A.M. (eds.). Manual de la Maçoneria. Manuals Brill sobre Religió Contemporània. Genial. p. 28. ISBN 978-90-04-27312-2. Recuperat el 12 d'agost de 2024.
Porset, Charles (2014). "Historiografia maçònica". A Bogdan, Henrik; Snoek, Jan A.M. (eds.). Manual de la Maçoneria. Manuals Brill sobre Religió Contemporània. Genial. p. 121. ISBN 978-90-04-27312-2. Recuperat el 12 d'agost de 2024.
Pelt 2014, p. 198.
Pelt 2014, p. 199.
Fraser, Gordon (novembre de 2018). "Conspiració, pornografia, democràcia: l'estètica recurrent dels Illuminati americans". Revista d'Estudis Americans. 54 (2): 273–294. doi:10.1017/S0021875818001408. S2CID 150279924 – via Cambridge Core.
Stauffer, Vernon (1918). "Nova Anglaterra i els Illuminati bavaresos." Tesi doctoral, Universitat de Columbia, pp. 282–283, 304–305, 307, 317, 321, 345–360. Consultat el 14 de juliol de 2019
Wood, Sally Sayward Barrell, Keating (1800). Julia, i el baró il·luminat: una novel·la: basada en fets recents que han succeït durant la darrera revolució dels principis morals a França. Portsmouth, New-Hampshire: Imprès a l'Oracle Press dels Estats Units, per Charles Peirce (propietari de l'obra). OCLC 55824226.
Weishaupt, Adam. La sèrie Illuminati. Hyperreality Books, 2011. 6 volums.
Barkun, Michael (2003). Una cultura de conspiracions: visions apocalíptiques a l'Amèrica contemporània. Estudis comparatius en religió i societat. Berkeley: University of California Press. ISBN 978-0-520-23805-3.
Dickey, Colin (29 de març de 2020). "Una teoria conspirativa dels Illuminati va ajudar a elegir Thomas Jefferson?" Politico. Arxivat de l'original el 29 de març de 2020. Recuperat el 14 de gener de 2024.
Smith Galer, Sophia (1 de novembre de 2014). "La invenció accidental de la conspiració dels Illuminati". BBC.com. Arxivat de l'original l'1 de gener de 2025. Recuperat el 14 de gener de 2024.

Obres citades

Le Forestier, René (1914). Les Illuminés de Bavière et la franc-maçonnerie allemande (en francès). París: Librairie Hachette et Cie. OCLC 493941226.
Melanson, Terry (2009). Perfectibilistes: L'Orde Bavaresa dels Illuminati del segle XVIII. Walterville, OR: Dia del Trino. ISBN 978-0-9777953-8-3. OCLC 182733051.

Lectures recomanades

Engel, Leopold (1906). Geschichte des Illuminaten-ordens (en alemany). Berlín: Hugo Bermühler verlag. OCLC 560422365. (Wikisource)
Johnson, George (1983). Arquitectes de la por. J.P. Tarcher. ISBN 978-0874772753.
Markner, Reinhold; Neugebauer-Wölk, Monika; Schüttler, Hermann, eds. (2005). Die Korrespondenz des Illuminatenordens. Bd. 1, 1776–81 (en alemany). Tübingen: Max Niemeyer. ISBN 978-3-484-10881-3.
Mounier, Jean-Joseph (1801). Sobre la influència atribuïda als filòsofs, als maçons i als Illuminati en la Revolució de França. Traducció de J. Walker. Londres: W. i C. Spilsbury. Recuperat el 27 de gener de 2011.
Porter, Lindsay (2005). Qui són els Illuminati?: Explorant el mite de la societat secreta. Llibres del Pavelló. ISBN 978-1-84340-289-3. Recuperat el 21 de novembre de 2017.
Robison, John (1798). Proves d'una conspiració contra totes les religions i governs d'Europa, portades a terme en les reunions secretes de maçons, il·luminats i societats de lectura (3a ed.). Londres: T. Cadell, Jr. i W. Davies. Recuperat el 27 de gener de 2011.